

Den samaritanske kvinde

Da den samaritanske kvinde opdagede, at hun stod over for en profet, ville hun vide om åndelige spørgsmål: tilbedelse og efterlod hendes personlige behov i baggrunden.

Den samaritanske kvinde

“Kvinden sagde til ham: Herre, jeg ser, at du er en profet!”
(Johannes 4:19)

Introduktion

Evangelisten Johannes skrev, at alt, hvad han skrev, var beregnet til at få sine læsere til at tro, at Jesus var Kristus, den levende Guds søn, og i at tro, at have liv i overflod

“Disse blev imidlertid skrevet, så du kan tro, at Jesus er Kristus, Guds søn, og at du, i tro, kan have liv i hans navn” (Joh 20:31).

Især er der elementer i historien om den samaritanske kvinde, der viser, at Kristus er den levende Guds søn, Davids søn lovet i Skriften.

Evangelisten Johannes skrev, at da Jesus fandt ud af, at farisæerne havde hørt, at han udførte mange mirakler, og at han døbte langt mere end Johannes døberen, forlod han Judæa og rejste til Galilæa (Johannes 4: 2-3), og det måtte passere gennem Samaria (Lukas 17:11).

Jesus gik til en by i Samaria ved navn Sikar, hvis område var en ejendom, som Jakob gav sin søn Josef (Joh 4: 5). Stedet, hvor Jesus gik i Sykar, blev boret af Jakob.

Evangelisten fremhæver Jesu menneskehed ved at beskrive hans træthed, sult og tørst. Når vi nævner, at hans disciple gik for at købe mad, får det os til at forstå, at Jesus har brug for at spise, at han satte sig, fordi han var træt, og når han bad den samaritanske kvinde om vand, antydes det, at han var tørstig.

Skønt fokus i evangelistens tilgang ikke var at demonstrere, at Herren Jesus var tørstig efter vand, da det, der blev tydeligt, var hans behov for at forkynde den gode nyhed om riget til kvinder, er det klart, at Jesus kom i kødet (1Jo 4 : 2-3 og 2 Johannes 1: 7).

Jesus sad ved Jakobs brønd nær den sjette time (middag) (Johannes 4: 6, 8), da en samaritansk kvinde ankom til springvandet for at hente vand (at nævne nogen ved navn byen var uredelig, fordi det viste at sådan en person ikke tilhørte Israels samfund) og blev kontaktet af mesteren, som henvendte sig til ham og sagde:

– Giv mig en drink (Johannes 4: 7).

Herrens holdning til samaritanen (beder om vand) viste, hvad ædle mænd og kvinder har mest ædle: fornuft, ræsonnement (Job 32: 8).

Kvinden skal have stillet et spørgsmål baseret på en række forudgående viden. Hun formulerede ikke menneskehedens mest strålende tanke, men det rejste et vigtigt spørgsmål for den kvinde og hendes folk:

– Hvordan beder du mig som jøde om at drikke af mig, at jeg er en samaritansk kvinde? (Johannes 4: 9).

Samaritanere blev diskrimineret af jøder, men Jesus til trods for at være jøde gav ikke dette spørgsmål betydning, men kvinden tjente sit formål meget godt på det tidspunkt.

I spørgsmålet fremhæver kvinden, at hun var en kvinde og

samtidig en samaritaner, det vil sige, at der var en dobbelt hindring for den mand, som tilsyneladende skulle være mere en jaloux af hans religiøsitet.

Der opstod mange spørgsmål i samaritanens hoved, da Jesus ignorerede praksis og regler vedrørende jødedommen, da han bad om vand. – Var han ikke klar over, at jeg er kvinde og samaritaner? Vil han drikke det vand, jeg giver ham, uden frygt for at blive forurennet?

Guds gave

Efter at have vækket samaritanens ræsonnement, stimulerer Jesus yderligere kvindens interesse:

– Hvis du kender Guds gave, og hvem er det, der siger til dig: Giv mig en drink, ville du bede ham, og han ville give dig levende vand.

Den samaritanske kvinde nåede ikke straks den fremragende Kristi ord, fordi hun ikke havde nogen erfaring i sandheden

“Men fast næring er for den perfekte, som på grund af sædvane udøver deres sanser for at skelne både godt og ondt” (Hebr 5:14).

Hvis samaritanen havde et udøvet sind, ville hun ikke rigtig stille spørgsmålet:

– Herre, du har intet at tage med dig, og brønden er dyb; hvor har du så levende vand?

Af argumentet kan du se, at den samaritanske kvinde fokuserer på umuligheden af at nå vand uden de nødvendige midler, men hun bestred ikke, hvad Jesus sagde om at have levende vand.

Ikke i betragtning af Jesu oprindelige argument om Guds gave, analyserede hun:

– Er du større end vores far Jakob, som gav os brønden og drak sig af den og hans børn og hans kvæg?

At tilbyde et andet vandalternativ end vandet ved Jakobs brønd fik det til at virke for samaritanen, at den ukendte jøde i det mindste var overdådig, da han placerede sig i en stilling, der var bedre end Jacob, der forlod brønden som en arv til sine børn og, hvilket på det tidspunkt gav behov for mange samaritanere.

Følgende spørgsmål var nødvendige:

– Du behøver ikke trække vand, og brønden er dyb! Hvor har du levende vand?

Men Jesus arbejdede for at "høringen" af den kvinde skulle vækkes af Guds ord, fordi hans forslag gjorde det kendt, at han faktisk var overlegen faderen Jacob selv.

Det var på dette tidspunkt, at samaritanens manglende viden var, for hvis hun vidste, hvem Jesus var, ville hun samtidig kende Guds gave, fordi Kristus er Guds gave.

Hvis hun vidste, hvem der spurgte:

– Giv mig en drink, Jeg ville vide, at han var større end faderen Jakob, jeg ville vide, at Kristus var den lovede efterkommer til Abraham, i hvilken alle jordens familier ville blive velsignet (1 Mos 28:14).

Hvis hun vidste, hvem Kristus var, ville hun se, at hun gennem det vand, som Kristus tilbød, faktisk og ved lov ville blive et af Abrahams børn. Hvis hun kendte Kristus, ville hun se, at børnene efter kødet ikke var Abrahams børn, men troens børn, efterkommerne af den sidste Adam (Kristus), som manifesterede sig for verden (Gal 3:26) -29; Rom.9: 8).

Hvis hun kendte Kristus, ville hun se, at selv om hun var en del af det sidste, kunne hun være en del af det første, for gennem efterkommeren er det muligt for alle folkeslag at blive

velsignet som den troende Abraham (Mt 19:30).

Hvis hun kendte den, der bad om en drink, og som tilbød ham levende vand, ville hun se, at han er Guds gave, for det er Kristus, der giver liv til verden (Joh 1: 4). Hun ville se, at han er ypperstepræst ifølge Melkisedeks rækkefølge, af hvem alle mennesker, af enhver stamme eller sprog, kan tilbyde gaver og blive accepteret af Gud.

“Du steg op i det høje, du tog fangenskab i fangenskab, du modtog gaver til mennesker og endog til oprørerne, så Herren Gud kunne bo blandt dem” (Sl 68:18).

Gud vidnede om det offer (gaver), som Abel havde ofret på grund af ham, der ville rejse sig højt og tage fangenskab i fangenskab, ypperstepræsten bestod af Gud uden begyndelse og (evig) slutning på dagen (Hebr 7: 3), som ofrede sig selv til sig selv som et lam, der ikke er blevet afladet af Gud, og kun gennem ham er mennesker accepteret af Gud (Hebr 7:25).

Daglige fornødenheder

Kvindens spørgsmål:

– Er du større end vores far Jacob? var relevant, men det tillod stadig ikke ham at identificere, hvem der var den mand, der bad om vand fra Jakobs kilde og samtidig tilbød levende vand

“Den, der drikker dette vand, skal tørste igen; Men den, der drikker det vand, som jeg giver ham, vil aldrig være tørstig, for det vand, som jeg giver ham, vil blive en kilde til vand i den, der springer ind i evigt liv ” (Johannes 4:14).

Det er overraskende, at den samaritanske kvinde, der havde en udførlig tanke, da hun indså, at Jesus antydede, at hun var

større end fader Jacob, accepterede hans forslag, at han havde vand, der ville forhindre ham i at være tørstig, og alligevel bede jer om vand ved godt af Jacob.

Jesu forslag var klart:

- ‘Den, der drikker det vand, jeg giver ham, vil aldrig være tørstig’, og hvad ville han have vand til, hvis han havde overlegen vand?

Kvinden var interesseret i Jesu tilbud, men hendes forståelse var sløret.

Hvad fik kvinden til at have det vand, Jesus tilbød hende, selvom mesteren var tørstig?

Svaret findes i samaritanens anmodning:

- Herre, giv mig dette vand, så jeg ikke bliver tørstig igen og ikke kommer her for at trække det.

I dag er det næsten umuligt at forestille sig, at den kvinde skulle skaffe sig vand. Det var den sjette time, hvor kvinden gik for at hente vand for at dække sine grundlæggende behov.

Mens det i vores tid, hvad mange forstår ved grundlæggende, væsentligt, er forskelligt fra det, som kvinden havde brug for, er det muligt at måle, hvor meget det man forstår som væsentlige muddies-ræsonnement. Hvis hvad der er væsentligt kompromitterer forståelsen af □□det, der foreslås i evangeliet, hvad med livets anliggender?

En mand, som den samaritanske kvinde ikke vidste, bad om vand, og nu tilbød han vand med utænkelige egenskaber: han ville slukke tørsten, så han ikke længere behøvede at drikke vand igen.

Da kvinden viste interesse for ‘levende vand’, sagde Jesus:

- Gå, kald din mand, og kom her. Kvinden svarede:

– Jeg har ikke en mand. Jesus svarede:

– Du sagde godt: Jeg har ingen mand; Fordi du havde fem ægtemænd, og hvad du nu har, er ikke din mand; dette sagde du med sandhed.

Bemærk, at Jesus ikke udstedte en domsafgørelse over kvindens tilstand, for han sagde selv, at han ikke dømmes nogen efter kødet, for han kom ikke for at dømme verden, men for at frelse (Joh 8:15 ; Johannes 12:47).

På dette tidspunkt anerkendte kvinden Jesus som en profet:

– Herre, jeg ser, at du er en profet! Det er interessant, at den samaritanske kvinde anerkendte denne jøde som en profet på samme tid og samtidig overraskende stillede følgende spørgsmål:

– Vores fædre tilbad på dette bjerg, og du siger, at Jerusalem er stedet at tilbede.

Da den samaritanske kvinde opdagede at Kristus var en profet, lod hun sine grundlæggende behov være til side og begyndte at forhøre sig om tilbedelsesstedet.

Som samaritaner kendte hun meget godt historien, der fik jøder til ikke at kommunikere med samaritanere. Ezras bog indeholder en af de misforståelser, der eksisterede mellem jøder og samaritanere, fordi jøderne ikke tillod samaritanerne at hjælpe med at bygge det andet tempel under Cyrus 'ordre (Ed 4: 1-24), og opløsningen startede, fordi kongen af Assyrien installerede i byerne Samaria folk fra Babylon, der kom for at bebo regionen, og erstattede det israelske folk, der tidligere blev taget til fange, og som vedtog den jødiske religion (2Kg 17:24 komp. Ed 4: 2 og 9- 10).

Spørgsmålet om placeringen af de (tilbedelse) era årtusinde og før en profet er hans daglige skænderier ikke længere vigtige, fordi muligheden var unik: opdag tilbedelsesstedet og hvordan

man tilbyder.

Er det nysgerrig at vide, hvad reaktionen ville være i vores tid, hvis en kristen opdagede, at han var foran en profet? Hvad ville spørgsmålene være for en person, der præsenterede sig selv som en profet?

Jeg forestiller mig, at hvis nutidens kristne fandt en profet, ville spørgsmålene være: – *Hvornår vil jeg købe mit hus? Hvornår får jeg min bil? Hvornår skal jeg gifte mig? Hvem skal jeg gifte mig med? Vil mit barn være mand eller kvinde? Hvornår betaler jeg min gæld? Bliver jeg rig? Etc.*

Men da samaritanen opdagede, at hun var før en profet, ville hun vide om åndelige spørgsmål og efterlade hendes jordiske behov i baggrunden. Det var ikke vigtigt at vide, om hun ville få en mand, eller om hun ville stoppe med at gå til Jacobs brønd for at hente vand. Nu havde spørgsmålet om sted for tilbedelse foregået i generationer, og det var en mulighed, der ikke kunne gå glip af.

Med erklæringen:

– Jeg ser, at du er en profet! kan vi overveje, at kvinden forstod, hvad der virkelig skete.

I modsætning til andre jøder, der var fast besluttet på deres religiøsitet, legalisme og ritualisme, var Israels profeter ikke jøder bundet til sådanne bånd.

Det var som at sige: – *Ah, nu forstår jeg det!* Du er ligesom Elias og Elisa, profeter, der ikke blev bedt om andre folkeslag, da begge gik til andre nationer og endda kom ind i forældreløse, enker osv. Kun som en profet, der skulle kommunikere med en samaritansk kvinde, siden Elias gik hjem til en enke, der boede i Sarepta, i Sidons lande og bad ham om vand at drikke:

– "Bring mig, beder jeg dig, lidt vand at drikke i en vase"

(1Kg 17:10).

Elisa brugte til gengæld det, der blev tilbudt ham af en velhavende kvinde, der boede i byen Sunem, som på samme måde blev opkaldt efter bynavnet som det var tilfældet med den samaritanske kvinde (2 Kong 4: 8).

Det er ekstremt vigtigt at analysere Nicodemus 'historie i sammenligning med den samaritanske kvindes historie, for for Gud er en mand med alle moralske og intellektuelle egenskaber, som det var tilfældet med Nikodemus, lig med nogen uden fortjeneste, som det var tilfældet med samaritaneren. kvinde.

Tilbedelse

Det var da Jesus svarede:

– Kvinde, tro mig, at den time kommer, hvor du hverken på dette bjerg eller i Jerusalem vil tilbede Faderen.

Jesus lærte den samaritanske kvinde, at tiden var kommet, fordi tilbedelse ikke længere var bundet til et bjerg, det være sig Jerusalems bjerg eller Samaria.

Jesus bad den samaritanske kvinde om at tro på ham og følge hans lære – "Kvinde, tro mig..." (v. 21). Derefter retter han et spørgsmål, der er fælles for jøder og samaritanere:

– "Du elsker hvad du ikke ved; vi elsker det, vi ved, fordi frelsen kommer fra jøderne".

Selvom samaritanerne forstod, at de tilbad Gud, tilbad de dog uden at kende ham. Samaritanernes tilstand er den, som apostlen Paulus skildrede for kristne i Efesus:

"Husk derfor, at du tidligere var hedninger i kødet og kaldte uomskærelse af dem i kødet, der blev kaldt omskæring foretaget af menneskers hånd; At du på det tidspunkt var

uden Kristus, adskilt fra Israels samfund og fremmede for løftepagterne uden noget håb og uden Gud i verden ” (Ef 2:11-12).

At have en vilje til at tilbede Gud giver ikke mennesket betingelsen for ægte tilbeder, fordi jøderne også tilbad og tilbad det, de vidste, for frelse kommer fra jøderne (Johannes 4:22), men sådan tilbedelse var ikke i ånden og i sandhed (v. 23). Profeterne protesterede over denne kendsgerning:

”For Herren har sagt: For dette folk kommer nær mig og med deres mund og med deres læber ærer mig, men deres hjerte vender sig væk fra mig, og deres frygt for mig består kun af menneskers befalinger i som han blev instrueret om ” (Is 29:13).

Jesu udsagn er lig jøder og samaritanere, da begge troede, at de tilbad Gud, men deres tilbedelse var kun noget, der kom fra munden, men væk fra ‘nyrerne’

”Du plantede dem, og de skød rod; de vokser, de bærer også frugt; du er ved din mund, men langt fra dine nyrer ” (Jer 12: 2).

Jesus præsenterer det sande koncept for tilbedelse, når han siger:

– “Men den time kommer, og den er nu, hvor sande tilbedere vil tilbede Faderen i ånd og sandhed; fordi Faderen søger dem, der tilbeder ham ” (v. 23).

Tilbedelse af Gud er kun mulig i ånd og sandhed, i modsætning til tilbedelse med læberne, der kun henviser til en ‘tilgang’ til Gud med læberne, den ser ud, dog forbliver hjertet fremmedgjort fra Gud.

Hvad leder Faderen efter? Sande tilbedere, det vil sige dem der tilbeder i ånd og sandhed. Ifølge Skrifterne søger Guds øjne den retfærdige, den troende på jordens overflade, for kun

de, der går den lige vej, kan tjene ham "Mine øjne vil være på de troende i landet, så de kan sidde hos mig; den, der går på en lige vej, vil tjene mig " (Sl 101: 6), som står i kontrast til Israels folks tilstand: "Alligevel søger de mig hver dag, de glæder sig over at kende mine veje som et folk, der gør retfærdighed og ikke forlader deres Guds ret; de beder mig om retfærdighedens rettigheder, og de glæder sig over at nå ud til Gud " (Es 58: 2).

Det vil sige, at Gud er tæt på dem, der påkalder ham, men dem, der påkalder ham i sandhed "Herren er nær for alle, der påkalder ham, for alle, der påkalder ham i sandhed" (Sl 145: 18). Kun ved at påkalde Gud 'i sandhed' brydes fjendskab og fællesskab genoprettes til det punkt, at mennesket bosætter sig med Gud

"Og han rejste os op med ham og fik os til at sidde i himlen i Kristus Jesus" (Ef 2: 6).

Hvordan kan man påkalde Gud i sandhed? Gå ind i retfærdighedens dør. Kun dem, der kommer ind i retfærdighedens dør, tjener ægte ros til Gud (Sl 118: 19). Kun de der kommer ind i Herrens dør er trofaste og retfærdige (Sl 118: 20), og kun på disse er Herrens øjne.

Jesus gør det klart, at: – "Gud er en ånd, og det er vigtigt, at de, der tilbeder ham, tilbeder ham i ånd og sandhed", hvorfor, Gud er ånd, og Jesus tilføjer, at de ord, han sagde, er ånd og liv (Joh 7:63), for at tilbede i ånd og sandhed er det derfor nødvendigt for mennesket at blive født af vand og ånd (Joh 3: 5), at blive født af de ord, som Kristus har talt.

forvrængninger

Mens formålet med Skriften og Kristus var, at mænd skulle tro, at han er verdens frelser, Guds lam, der fjerner verdens synd

osv. I vores tid er der forskellige typer evangelier, der ikke fremmer Guds sande værk, det vil sige: at mennesker tror på Kristus som Guds udsending.

Deres håb er ikke for den kommende verden, hvor Kristus vil komme og tage dem, der tror med ham (Joh 14: 1-4), men fikserer på denne verdens ting og ønsker.

Mange falske lærere henleder opmærksomheden hos de uforsigtige ved at påpege deres daglige behov. Hvorfor? Fordi mænds behov skygger ræsonnementet og ikke lader dem analysere vigtige logiske spørgsmål. Talene fra falske lærere peger altid på hverdagens behov for at forvirre de uforsigtige, da deres taler er forføngelige.

Der er dem, der vil omgive sig med lærere efter deres interesser, og som vender sig til fabler (2 Tim. 4: 4). Andre betragter Kristus som en profitkilde og vælger dem, der ønsker at blive rig (1 Tim. 6: 5-9).

Men der er også dem, der ser ud som gudfrygtighed, som bare er en anden religion, fordi deres budskab er rettet mod forældreløse og enker, der kæmper for de fattiges sag og har brug for materielle goder, men de benægter evangeliets effektivitet ., fordi de modsiger væsentlige sandheder som den fremtidige opstandelse fra de døde og Jesu tilbagevenden (2 Tim 2:18 og 3: 5;)

“Hvorfor, hvad er vores håb eller glæde eller herlighedens krone? Står du ikke også foran vor Herre Jesus Kristus ved hans komme? ” (1Th 2:19).